

Giới thiệu Ngọt Đến Chết Ruồi

Truyện Ngọt Đến Chết Ruồi, chuyện nói về một cặp tình nhân, họ quen biết nhau từ trên mạng và cũng được mấy năm rồi, tuy họ cách xa nhau nhưng hai trái tim vẫn không thể tách rời.

Một giây một phút họ đều nghĩ đến nhau, ngay cả nói chuyện điện thoại thì cũng cố làm cho người kể bên phải đỏ mặt mà bỏ đi trước những lời nói ngọt ngào đó. Tuy cô gái hơn anh hai tuổi và cũng đổ vỡ trong hôn nhân một lần.

Anh biết tất cả nhưng anh lại cảm thấy càng thương cô hơn, anh muốn được che chở cho cô suốt cả cuộc đời này, bởi vì tình yêu đó là chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Có lần anh đi đến thành phố A vì công việc. Tôi không biết hôm nay anh có cuộc họp gấp, nên lỡ gọi điện làm gián đoạn cuộc họp của anh, và lại anh không thích bị người khác làm phiền lúc đang làm việc.

- Bà xã này, anh dạo này rất bận việc của công ty, nên khi nào anh rảnh sẽ gọi điện ngay cho em nhé. Nếu có điện thoại mà không nghe thì rất bất lịch sự. Em cũng hiểu tính anh mà, nhé! thương em!

Vài hôm sau, tôi bị đau bụng đến nổi ngắt đi, vì bà đi đến thăm. Cũng may lúc đó con bạn tôi đến chơi, nó đưa tôi đến bệnh viện. Anh về nhà, không thấy ai, gọi điện cho tôi thì điện thoại lại ở nhà, nhưng con bạn chỉ cốt của tôi rất chu đáo, để lại tám note ở trên bàn. Anh chạy đến bệnh viện, vừa vào đã mắng tôi.

- Bệnh đến nhập viện sao em không gọi cho anh?

- Tamade, chẳng phải anh bảo sẽ gọi cho tôi trước sao? Giờ muốn kiểm chuyện hả?

- Em bị ngốc sao? Ok là anh sai. anh xuống mua cháo cho em nhé!

Thì ra tôi không chọn nhầm chồng.

Có lần người yêu cũ của tôi đến chúc Tết, có dẫn theo một cô gái. Cô gái này nhìn rất vừa mắt nhưng không hiểu sao miệng lưỡi lại như rắn độc lâu năm không được phát tiết. Cô ấy cùng tôi xuống bếp gọt trái cây.

- Tôi không hiểu sao cô lại bỏ qua một người đàn ông tốt như thế để theo một người như bây giờ. Ngay cả xuống bếp gọt trái cây cũng để cô làm

Vừa hay lúc đó lão chồng tôi vừa bước vào nghe thấy. Anh đi đến câu cổ tôi.

- Xin lỗi nhưng nếu cô muốn gì thì cứ nói với tôi, vợ tôi đang mang thai, là long phụng đấy, đừng để cô ấy suy nghĩ nhiều. Chồng cô cũng để cô xuống bếp gọt trái cây giúp vợ tôi đấy thôi. Còn nữa tránh xa vợ tôi ra. Cho dù ai đụng đến vợ tôi, tôi cũng có cách để đối phó với người đó, là con gái hay phụ nữ đều không nương tay.

Thật ra tôi không có thai gì cả, nói chi là long phụng.

Tôi tệ nhất là môn gì có liên quan đến văn. Có hôm ông chồng vừa rửa chén xong, đến cạnh tôi ngồi gác chân trên ghế salon xem tivi. Tôi quay sang hỏi.

_Ăn dưa ghĩa là gì chồng?

Hắn ta lòi tôi xuống đất ngồi, cũng may là dưới đất có lót thảm, nên không bị ê mông. Hắn cầm cây khúc gỗ nhỏ làm cảnh bên cạnh trên tay, nghiêm túc bảo.

Mấy tuổi rồi còn không biết ăn dưa là gì? Nghe anh dạy này. Ăn dưa nếu nói theo kiểu dễ hiểu là nói móc, nhưng không muốn người ta đánh cho phù mủ. Hiểu không? Cho anh một ví dụ xem.

- Khúc gỗ trên tay anh rất cứng.

- Sai, đặt lại câu khác.

Hắn dùng tay gõ nhẹ vào đầu tôi.

- Cái ghế bên cạnh em rất cứng. Tặng anh thêm một câu. Người ngồi bên cạnh em cũng rất là cứng. (cứng: gan dạ)

- Bà xã à, anh biết lỗi rồi mà, tha cho anh nha.

- Vợ ơi! Hôm nay “ngủ sớm” nhé?

- Anh tránh ra coi, em đang đọc sách.

- Em không quan tâm anh gì cả.

- Mới sáu giờ, ngủ gì giờ này?

- Người ta nói con gái là người tình kiếp trước của cha. Anh chỉ muốn tìm người tình kiếp trước của anh thôi mà.

- Anh dám? Anh muốn làm gì hả? Lấy tay ra, đừng có sờ mó lung tung. Anh không xem lịch à? Tuần này bà đi đến thăm không làm được trò trống gì đâu.

- Chết! Anh quên mất. Thế anh xuống nấu chút gì cho em ăn nhé. Tuần sau trả gấp đôi là được.

Lão ấy đi làm về trễ hơn tôi. Nên tôi sẽ là người phụ trách nấu ăn, còn anh thì rửa bát.

- Em có biết em là người tuyệt vời nhất, chỉ đứng sau mẹ anh không?

- Né ra chút đi, em đang làm đồ ăn, bóng bây giờ.

- Cho ôm chút đi.

- Đi tắm còn ra ăn cơm

- Anh chỉ muốn ăn em.

Tôi nằm trên giường, chuẩn bị ngủ. Hắn ta từ trong toilet đi vào phòng tôi, anh ấy không cho tôi khóa cửa lúc ngủ, để tôi còn kiểm tra xem chặn của tôi có bị hất ra không, điều hòa có lạnh quá không, vân vân và mây mây.

- Vợ à!

- Ai vợ? Quay về phòng anh đi em muốn ngủ.

- Bây giờ không phải, nhưng ngày mai thì phải. Thường thì em thích làm gì ngoài ngủ, với xem tivi?

- Đọc sách.

- Ờ, trước giờ anh chỉ thấy sách không thấy em đọc.

- Anh nghĩ là em có thể đọc sách trong khi có người ngồi kế bên, cứ nháo nhào lên à.

- Anh hứa sẽ không làm thế nữa. Anh sẽ nằm im lặng bên cạnh mỗi khi em đọc sách nhé.

- Còn anh thích làm gì ngoài nấu ăn?

- Ngắm em, ngủ cùng em. Làm mọi thứ có liên quan đến em, anh đều thích.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

-Vợ à, ngày mai anh chuẩn bị về sớm đi chơi với em nhé?

-Lẽ lộc gì đâu mà đi chơi. Lười lắm.

-Em thật là không nhớ gì sao? Em hẳn tâm vậy sao? Em vô tâm thế sao? Em nỡ đối xử với anh thế sao?

-...!

-Ngày kỉ niệm của chúng ta dọn về sống chung một năm đấy. Sao em lại không nhớ chứ? Em đúng là ác với chồng của em thật đó.

-Sống chung nhà chứ có phải chung phòng đâu làm gì ghê vậy?

-Không cần biết gì hết, miễn có chung là được.

-Có một năm làm gì ghê vậy?

-Không cần biết gì hết, hôm nay anh sẽ kí giấy đưa xuống cho trưởng phòng em, cho em về sớm.

Tôi còn có thể nói gì không?

Như tôi đã nói, buổi tối chân tôi rất hay lạnh, cách ngủ cũng rất xấu nên chăn, mền đều xáo trộn cả lên. Hôm nay tôi đang ngủ, bỗng nhiên cảm giác như giường bị lúng xuống nên tôi giật mình thức. Thì ra anh lên qua phòng tôi ngủ cùng. Tôi đang ngủ bỗng nhiên làm giật mình thức nên phát bực, đập hấn anh xuống giường, cũng may tôi không thích giường cao.

-Anh làm trò gì vậy hả? Định lợi dụng hả?

-Em nhìn lại em đi, từ trên xuống dưới có chỗ nào để lợi dụng được không?

-Thế anh qua đây làm gì?

-Qua kiểm tra chăn cho em. Chân đã hay lạnh rồi mà cứ bật điều hòa cao. Anh rất buồn ngủ, nên nằm xuống ngủ luôn. Anh sợ nếu ngủ quên không ai chỉnh chăn lại cho em. Cho anh ngủ ké một đêm đi mai anh về phòng mình.

Biết nói gì hơn.

Sáng hôm ấy, lão chồng không muốn đi làm, nên ngủ li bì trên giường, không chịu ngồi dậy chuẩn bị.

-Sao không dậy đi làm?

-Tối trẻ cũng không sao, anh muốn ôm em ngủ thêm chút.

-Anh không sợ người khác nghĩ, anh làm lớn rồi muốn làm gì làm hả?

-Bọn họ ức hiếp anh, ngày nào cũng tra tấn anh, cả đồng việc chất thành núi rồi.

-Anh là con nít sao?

-Ừ, ừ.

Anh ghì chặt tôi trên giường, ăn vạ. làm tôi phải khuyên anh cả buổi sáng. Khiến tôi phải bảo tôi bệnh nên anh đưa đi bác sĩ. Lấy chồng hay lấy em kết nghĩa vậy?

-Anh có thói làm trò điên không hả?

-Điên cái đầu em ấy. Anh chỉ muốn làm em vui thôi mà.

Tui hỏi mọi người không yêu có phải người không?

Hôm đó tôi và anh cãi nhau. Tôi nóng tính lắm, nên cạnh bên có hũ cây đàn tôi thích chơi, tôi cầm lên đập thẳng xuống đất rồi bỏ đi ra ngoài uống một mình. Anh cũng không nói gì. Tối đó tôi uống, uống rất nhiều.

Sáng hôm sau, tôi giật mình thức, thấy anh nắm tay tôi trên giường, bên cạnh là một chậu nước nhỏ, khăn, thuốc đau dạ dày và nước anh để sẵn. Tôi rút tay lại, anh giật mình ngồi dậy đi ra sau bếp. Lát sau anh bê một tô cháo nghi ngút khói.

-Anh dứt cháo cho em, giận thì giận chứ đừng hành hạ bao tử mình như vậy. Không muốn ăn nhiều thì ăn chút cũng được, ăn đi rồi uống thuốc. Hôm nay anh sẽ nghỉ ở nhà với em. Anh mua cây đàn mới cho em rồi, để ở ngoài phòng khách, lát anh sẽ mang vào cho.

Có thể tiếp tục giận không?

-Thứ 7 này em muốn đi thả diều. Nhưng em không biết chơi.

-Anh thả cho rồi dạy em chơi.

Cũng may chiều thứ 7 tuần này trời rất đẹp. Anh ấy cứ chạy đi thả diều bay đi. Nhưng mỗi lần chuyển qua tay tôi đều bị rơi.

-Em đã nói em không biết chơi mà.

-Anh dạy cho em, từ từ anh dạy cho chơi.

-Anh xem trời thế này mà mồ hôi ướt cả áo. Sẽ bệnh mất

-Vì em muốn. Thà anh bệnh chứ không để em bệnh. Một chút cũng không thành vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

-Này anh dầm mưa hả?

-Anh quên mang theo ô nên lúc ra khỏi xe để vào quán thì bị ướt. Anh đi làm về sớm tiện mua món em thích ăn, nếu đợi trời tạnh thì sẽ hết ngon mất. Và lại không ướt nhiều mà.

-Khoác áo của anh đi, lạnh đó.

-Em không thích.

-Không nghe lời?

-Không!

-Nhanh.

-Không.

Anh trùm cả áo anh lên đầu tôi.

Bạn thân tôi có tiệc cưới. Tôi chọn một cái đầm ôm sát cơ thể dài, đôi giày cao gót. Những bộ như thế ít khi nào tôi mặc, chỉ là lâu lâu một lần. Anh ấy thì mặc một bộ vest thật nơ thay cả vạt. Tôi đi ra phòng khách, anh ấy đang ngồi, anh xoay qua nhìn tôi mặt tối sầm.

-Đi vào thay đồ khác, ngay!

-Tại sao, em hết đồ rồi, và lại đi tiệc phải mặc đồ như thế.

-Không hợp, nếu không ở nhà!

-Không được, nó là bạn thân.

-Vậy anh chọn cho em. Đi vào phòng nhanh. Cái này, cái này, cái này. Thay đi!

-Anh đi ra ngoài.

Đội anh đóng cửa tôi mới dám nói thầm, tư tưởng gì như con nít. Anh chọn một áo sơ mi tay dài, cổ rộng, một cái váy xoè trên đầu gối nhưng ko quá ngắn, đôi giày thể thao. Trời ạ!

-Hôm nay công việc anh xong sớm sao?

-Ừ. Về sớm ăn cơm với vợ.

-Anh ổn chứ? Sáng giờ em cứ thấy mặt trắng bệch, lò mờ như bị cảm ấy.

-Anh cũng không biết, anh ăn cùng em rồi vào phòng nằm nghỉ chút nữa là không sao? Rằm ..

Vừa nói xong anh ngã xuống đất, tôi không kịp đỡ.

-Nè, anh tỉnh đi, sao thế này?

-Ngốc, khóc gì mà khóc. Chỉ bị chóng mặt chút thôi.

-Đi vào phòng nằm đi, em đi nấu ít cháo, lấy thuốc cho anh.

-Không cần tránh xa anh ra chút.

-Anh...

-Em đang nghĩ gì thế hả? Em sẽ bị lây bệnh nên đừng đến gần anh.

-Khoác áo của anh đi, lạnh đó.

-Em không thích.

-Em dám không nghe lời?

-Không mặc.

-Nhanh!

Anh trùm cả cái áo khoác to thùng của anh lên đầu tôi.

Từ lượng anh không tốt, còn thua cả tôi. Nhưng phải lâu lâu có tiệc thì vẫn phải uống vài ly với đối tác để tăng thêm phần tin tưởng. Mỗi lần như thế, anh đều bắt tôi đi theo. Trích lời anh “Anh sợ nếu say, sắc của anh cũng không thua gì mấy diễn viên em hay xem trên tivi thì sẽ bị lừa làm chuyện có lỗi với em, với con em, với mọi người trong gia đình em. Lần nào về đến nhà cũng say khướt, chả biết trời trăng gì.

-Vợ ơi! Em đâu rồi? Vợ ơi, em lạnh không? Vợ ơi, em có ổn không? Vợ ơi, em đã ăn chưa?

Tôi cũng không biết, anh có biết anh đang nói gì không nhưng tôi suýt khóc vì cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sức khỏe tôi thường không được tốt, còn rất yếu. Ông nội tôi, năm đó bệnh nặng mà mất, tôi khóc cả ngày lẫn đêm, liên tiếp mấy ngày, ngất lên ngất xuống. Anh luôn là người chăm sóc tôi trong thời gian ấy.

-Em đừng khóc nữa có được không? Anh biết em rất buồn, nhưng sức khỏe em đã không được tốt. Không phải là anh ghét chăm sóc em, cho dù nuôi em cả đời anh cũng không ngại, nhưng nhìn em như thế, anh thật sự không chịu nổi.

-Anh muốn đi du lịch, em đi chung với anh nha! Nha!

-Không muốn.

-Ở hai phòng?

-Cũng được.

Phải công nhận là cảnh đẹp, không đi thật sự là uổng cả đời người. Phải biết tận hưởng chứ, đi dạo là cách tốt nhất.

-Em đi vào phía trong đi cho an toàn, để anh đi phía ngoài cho.

Con bạn tôi, đi hưởng tuần trăng mật một tuần, nó có nuôi một con chim biết nói, nó nhờ tôi chăm sóc hộ. Hôm đó tôi không biết tại sao nó lại nói “tên dê tiện”, tôi cũng không biết cách dạy nó, nên thôi. Tôi dạy nó câu “về rồi” để mỗi lần anh về tôi ở trong bếp còn biết.

-“Tên dê tiện về rồi.” Tôi đứng dưới bếp nghe nó nói thế, mau chạy lên phòng khách nếu không sẽ có án mạng mất. Đúng như tôi nghĩ, anh đứng trước lồng chim chỉ chỉ.

-Dê tiện cái đầu mày, tao nuôi mày, còn mắng tao. Mày có tin tao đem mày đi xào lạng không hả?

Nghĩ gì mà đi trách một con chim hả?

Bỏ qua con chim biết nói đi, lúc vừa đính hôn xong, dọn về ở chung. Tôi thích động vật, nhưng lại sợ vì nó mềm mềm, tôi biết anh rất thích nuôi chó to. Vì anh nên tôi cố xem sao, hôm đó ngồi xem tivi.

-Anh không định mua chó về nuôi sao?

-Có, lúc đầu anh cũng muốn. Chẳng phải em sợ động vật sao?

-Nhưng nếu anh muốn thì cứ nuôi.

-Thôi, em còn sợ thì anh không nuôi.

Anh cứ nhảy nhảy bên lỗ tai tôi mãi, trong lúc tôi đang xem chương trình tôi yêu thích. Tôi bực quá nói lớn

-Thôi!

-Cuộc sống tất nhiên là có cãi nhau, thì tất nhiên cũng có làm hòa. Chỉ vì một việc mà cãi nhau có đáng không em? Nếu có giận thì trút hết lên đầu anh này, giữ trong lòng làm chi?

Tôi tự hỏi, mình sẽ phải kết hôn với ông cụ non sao?

-Sao hôm nay anh về sớm hơn em vậy?

-Chúng ta đi du lịch thôi.

-Khi nào?

-Bây giờ.

-Chưa soạn đồ gì hết mà.

-Anh soạn rồi, đi thôi!

Rồi anh kéo tay tôi ra khỏi nhà, đi thẳng ra sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Thật ra thì chúng tôi là bạn thân ấy, bao nhiêu năm à? Bắt đầu từ cấp 1 ngồi chung bàn, nhà chỉ cách vài ba căn, cùng một xóm, nên thành ra thế này! Năm cấp 3, tôi có yêu một người cùng lớp, nhưng hắn ta giấu tôi cặp người mới. Còn anh ấy thì không quen ai cả. Lúc tôi chia tay, gọi anh ra, tôi khóc như mưa, nếu không có anh ấy cùng tôi rửa tên kia, chắc chỗ tôi thành cái bình địa rồi. Có ai an ủi bạn thân thế này không?

-Mày tốt với nó thế, nó đối xử thế nào với mày? Đừng thèm quan tâm đến nó nữa. Quên đi, tao với mày tìm hiểu nhau đi. Mà thôi tìm hiểu khi gì nữa biết đến từng cọng lông trên người nhau, rảnh nhau còn hơn ba má, yêu luôn, xong coi được cưới luôn cho mẹ rồi.

=.=

Lúc tôi ngồi ở sân bay chờ anh đi mua thức ăn, có một người đến bắt chuyện với tôi. Sau đó hắn ta hỏi số điện thoại của tôi, tôi đang bối rối không biết phải làm gì, vừa hay lúc anh quay trở lại đứng sau lưng hắn ta, hắn ta nhìn theo giọng nói.

-Xin số điện thoại à, để làm gì?

-Để nhắn tin.

Anh cầm điện thoại lên vừa bấm số điện thoại vừa hỏi.

-Có gì để nhắn?

Hắn ta nghe giọng điệu ấy liền xanh mặt

-Có chuyện gì để nói à?

-À, không!

-Thế xin số điện thoại làm gì? Cho rồi đấy, lưu đi.

Anh nhanh tay kéo tôi đi chỗ khác ngồi chờ chuyến tiếp theo.

-Anh cho số điện thoại em thật sao?

Bỗng nhiên điện thoại anh reo lên.

-Ông đây đánh chết nhà mi nếu thấy cái dãy số điện thoại của nhà mi hiện lên thêm lần nào nữa. Tốt nhất là tránh xa vợ ta ra.

Anh cúp máy cái rụp quay sang tôi nhẹ giọng.

-Đâu có, anh cho số điện thoại của anh.

Pháp, thành phố của sự lãng mạn, nơi tôi thích đi nhất. Tôi muốn khám phá xem có phải như những lời người khác nói không, và lại không có dịp. Rất may anh có công việc liên dự đồ tôi theo. Tất nhiên là phải theo rồi. Vừa phóng xuống cái thành phố đầy mùi tình yêu, vừa ra khỏi sân bay tôi vui mừng nhảy nhót lung tung, tôi đi thực lùi ra sau, đối diện với anh.

-Đi cẩn thận không thì ngã bây giờ.

-'Rầm'... Ngã thật rồi.

Đầu gối tôi trầy, gướm máu lên.

-Làm cái trò gì thế hả? Đã bảo là đi cẩn thận mà. Sao chẳng lúc nào nghe lời hết vậy? Lần sau sẽ không dẫn đi nữa.

Anh đỡ tôi xuống ngồi bằng ghế nhỏ, rồi bỏ đi, để lại vali, cặp sách cho tôi. Xem ra giận thật rồi. Anh quay lại lấy thuốc sát trùng cho chân tôi, rồi còn mắng tôi thêm vài câu. Đâu phải lỗi của tôi, mà tôi phải xin lỗi cả buổi trời mới được ra khỏi khách sạn.

-Anh! Tập thể dục chung với em đi, tập một mình buồn lắm.

-Em chỉ được cái xạo. Lần nào như lần nấy, toàn là em rù, sau đó thì than mệt, sau đó em nói giúp anh kiểm chân để ép bụng, xoay qua xoay lại thì em lại ăn snack, trong lúc anh gấp bụng. Anh hỏi em, em tập thể dục chi vậy?

Tôi nhìn anh, anh nhìn tôi. 5 phút sau, tất nhiên là anh thua, và tất nhiên là lần nào cũng vậy.

-Thế bây giờ em có muốn tập không hay ăn snack?

Biết ngay là anh sẽ chiều tôi mà. >.<

Lúc chiều tôi về nhà, chết rồi. Quên mang theo chìa khóa, tôi chỉ có một vị cứu tin, liền lấy điện thoại ra cầu cứu.

-Anh! Em quên mang chìa khóa nhà rồi

-Thế để anh nói thư kí mang xuống cho em.

-Em về nhà mới phát hiện ra.

-Thế ngồi ở xích đu trong vườn đi. Anh về ngay.

Sau đó anh cúp máy cái rụp. Tôi bị anh chiều đến hư rồi.

Anh đi làm về quần túi, khoanh tay ngồi trên ghế salon. Tôi dưới bếp đi lên.

-Anh sao vậy?

-Anh đang giận, đang rất giận.

-Giận ai, việc gì?

-Giận em

Tôi đang cầm dao gọt trái cây, cũng không để ý mấy, vừa đi tới ghế salon. Anh quay sang nhìn tôi.

-Em, em bỏ dao xuống rồi nói, anh không giận nữa, là anh sai.

Tôi thấy, xem ra anh bị tôi dọa rồi. Nên tôi sẽ trêu anh một chút.

-Lý do gì anh giận em?

-Ngày nào em cũng bỏ về trước anh, chẳng chịu chờ anh gì cả.

-Tính trẻ con của anh lại nổi dậy à?

-Ngao bô dao xuống rồi nói, con nít không được giỡn với những thứ nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tô Dật An vẫn còn nhớ rất rõ, những ngày mùa đông khi ở cạnh Lâm Khinh Ngữ hồi còn nhỏ, chỉ cần tuyết sắp rơi, là sáng sớm cô chẳng ngại nhà xa chạy tới trước cửa nhà hắn, đợi hắn cùng dậy rồi đi học, trên đường đi cô luôn che kín mắt hắn lại, dắt tay hắn, bước từng bước, từng bước tới trường.

Cô biến hắn thành một người mù, còn cô là một chú chó dẫn đường.

Miếng băng trên hốc cây đã tan, nhiệt độ thấp khiến bàn tay Lâm Khinh Ngữ bị cứng đờ bưng, cô vội vàng rút tay lại, vội vàng hà hơi sưởi ấm.

Sau đó nhảy xuống khỏi cái rế, phui hết tuyết trên đó, rồi đặt mông ngồi xuống: “Ồi, lạnh quá.” Lâm Khinh Ngữ ôm tay run rẩy một hồi. Sau đó phóng tầm mắt nhìn ra xa, chứng kiến cảnh tượng tuyết trắng phủ kín cả khu rừng nhỏ, lại cảm thán: “Trận tuyết đầu mùa này thật là lớn, quả nhiên biến đổi khí hậu mỗi năm một nghiêm trọng.” Nói đến đây, Lâm Khinh Ngữ liền khựng lại, tự mình nói với mình, “Không biết trong cái thời tiết mùa đông năm nay còn rét buốt hơn mùa đông năm trước thì cái con gà hơi sợ tuyết đó làm thế nào để sống sót qua những ngày tuyết rơi nhỉ.”

Con gà hơi đó là ai, Tô Dật An không biết, nhưng người sợ tuyết, thì Tô Dật An loáng thoáng có thể đoán ra được.

“Hắn không xuất hiện ở thế giới này, lẽ nào cuộc đời đã xảy ra sai số gì? Hay là chết ở nước ngoài rồi?”.

Tô Dật An:

Bị băng tuyết bao phủ trầm mặc suốt một đêm dài, Tô Dật An vừa rồi vẫn còn mãi đắm chìm trong hồi ức bị thương của bản thân, tâm trạng giống như một đầm nước sâu bình lặng, nhưng giờ lại rất dễ dàng bị những lời của Lâm Khinh Ngữ làm cho nổi sóng.

Lâm Khinh Ngữ xoa xoa tay nói tiếp: “Nhưng ngẫm lại cũng phải thôi, trưởng thành rồi mà tính tình lại hăm như thế, trong hoàn cảnh ở nước ngoài mọi người đều sống vô cùng thẳng thắn, thì có bị đánh chết cũng là chuyện đương nhiên chẳng oán trách được ai. Có thể sống đến lúc trở về trong nước dạy học mới có thể coi là kỳ tích.” Cô dừng lại một thoáng, “Nói thì là vậy, nhưng nếu nghĩ một cách nghiêm túc thì, tuy Tô Dật An tội ác tày trời, nhưng mình ghét hắn cũng chưa đến mức muốn hắn phải chết, nếu hắn thật sự chết rồi. thì vẫn thấy hơi tiếc. Suy cho cùng cái đầu ấy vẫn còn dùng rất tốt.”

“Ồ, nếu như mạng chuyện đầu óc còn dùng tốt hay không còn dùng tốt ra để bàn luận, thì hạng cớ như cô, sẽ là người đầu tiên trên thế giới này bị lôi ra xử bắn một trăm lần.”

Những lời chế giễu rất trôi chảy ấy phát ra từ bầu không khí xung quanh.

Lâm Khinh Ngữ đang mãi xoa tay lập tức ngậy ra: “Ài?” Cô đảo mắt khắp bốn phía.

So với sự hoang mang của Lâm Khinh Ngữ, Tô Dật An cũng cảm thấy cực kỳ kinh hãi, hắn vừa mới. hình như nghe thấy tiếng của chính hắn.

Lâm Khinh Ngữ nhìn trái nhìn phải hồi lâu, ngậy ra khi không tìm thấy một ai ở trong khu rừng nhỏ, đã thể giọng nói vừa mới nghe thấy. hình như phát ra từ chính cái cây đại thụ này!

Lâm Khinh Ngữ lập tức nhảy xa khỏi cái đồng rế.

“Ai đang nói vậy?”.

Tô Dật An có vẻ như muốn xác nhận lại một lần, cũng hỏi lại: “Tôi đang nói đấy?”.

Lần này Lâm Khinh Ngữ hóa đá.

Cái cây đang nói chuyện!

Nó đang nói chuyện đấy!

Lâm Khinh Ngữ là người theo chủ nghĩa vô thần kiên định, khi nhỏ thì quảng khăn đỏ, thời niên thiếu là Đoàn thanh niên Đảng cộng sản, trưởng thành rồi vẫn luôn là học sinh tốt lấy việc được kết nạp vào Đảng làm mục tiêu, tuy rằng thỉnh thoảng có *lên weibo thả cá chép*, treo mấy tấm ảnh Conan trong phòng ngủ, nhưng tuyệt đối không ảnh hưởng đến lý tưởng chủ nghĩa cộng sản kiên định của cô.

(Lên weibo thả cá chép: Trên weibo thường có những người gửi những tấm ảnh kiểu như “gửi cá chép sẽ gặp nhiều may mắn”, giống như ngày rằm, mừng 1 trên face thường có bức ảnh hình Đức Phật với dòng chữ, chú nào không like thì đen cả tháng vậy.)

Nhưng.

Lẽ nào hiện giờ đến thế giới song song loại chuyện kiểu thế này cũng sẽ xảy ra sao.

Kiểu như cây đại thụ đột nhiên nói chuyện chẳng hạn, cũng không phải không có khả năng!

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi khi Lâm Khinh Ngữ hóa đá, thì đầu óc của Tô Dật An đã nhanh chóng tua lại tình huống hiện tại thêm một lần nữa.

Sau khi hắn tỉnh lại, phát hiện mình đến thế giới này biến thành một cái cây, từ đó đến giờ hắn không thể nói chuyện, chỉ ít là mỗi lần Lâm Khinh Ngữ đến

chỗ hốc cây, hẳn không thể nói chuyện. Vì trước đây hẳn muốn xỏ xiên Lâm Khinh Ngữ đến chết đi được, nhưng đều không thể mở lời, vừa nãy có thể coi là có chút tức giận.

Vậy thì, thứ duy nhất có thể giải thích được là, lần trước sau khi Lâm Khinh Ngữ tới đây, trong một khoảng thời gian nào đó vào chiều và tối hôm qua, hoặc sáng sớm và chiều nay, hẳn đã xảy ra biến hóa, hoặc nói là cái cây mà hẳn đang ký sinh đã xảy ra biến hóa, thậm chí còn khiến hẳn có thể nói ra được những điều mình muốn nói.

Mà đến cuối cùng đã xảy ra biến hóa gì, quá trình biến hóa xảy ra như thế nào, tạm thời Tô Dật An vẫn chưa thể có được những phát hiện mang tính đột phá từ những thông tin hiện có. Hẳn chỉ có thể đoán rằng, sự biến hóa ấy có khả năng có liên quan đến tuyết, hoặc có liên quan đến Lâm Khinh Ngữ..... hẳn không thể xác định được, nhưng duy nhất có một điều hẳn có thể khẳng định là, trong khoảng thời gian lúc Lâm Khinh Ngữ rời đi vào hôm qua cho đến khi cô lại đến vào hôm nay, nhất định đã xảy ra một chuyện mà trước đây chưa từng xảy ra, trở thành bước ngoặt cho việc hẳn có thể nói được.....

Một tiếng “phịch” vang lên.

Là âm thanh mông Lâm Khinh Ngữ nặng nề xuống lớp đất tuyết. Cô nàng Lâm Khinh Ngữ bị biến thành con trai sợ đến nhũn cả chân, ngồi phệt trên lớp tuyết hồi lâu, nghẹn họng không nói lên lời, ánh mắt rã rời hoảng loạn của cô nhìn chằm chằm vào trạc cây, cành cây, và bộ rễ của hẳn.....

“Là..... một cái cây đang nói chuyện sao?”

“Đúng vậy.” Giọng điệu của Tô Dật An rất vui vẻ, “Là tôi.” Bức xúc nhiều ngày như vậy, cuối cùng hẳn đã có thể, nói, chuyện, rồi, nè!

Lâm Khinh Ngữ nghe thấy câu trả lời, lập tức hít vào một luồng khí lạnh: “Cây cây cây..... cây thành tinh!” Vừa thốt ra xong, cô lập tức bịt miệng lại, tay kia chống lên nền tuyết, gầy dựa lùi ra sau.

Lâm Khinh Ngữ bắt đầu cảm thấy không tài nào hiểu nổi thế giới này rồi. Chưa thấy ai nói trong thế giới song song còn cho phép cài đặt cả yêu quái kiểu thế này! Cô thật sự không phải đang mơ đấy chứ!

Lâm Khinh Ngữ quay người, lồm cồm bò tránh xa khỏi cái cây cổ thụ, nhưng còn chưa kịp bò ra khỏi bóng râm của trạc cây, thì đã nghe thấy hai tiếng lạnh lẽo vang lên:

“Đứng lại.”

Cô đâu có ngốc! Lúc này mà còn đứng lại nữa chắc!

Nhìn thấy Lâm Khinh Ngữ có xu thế biến thân thành *Usain Bolt*, trong lòng Tô Dật An chợt nhớ đến cảnh tượng cô đơn tĩnh mịch lúc tuyết rơi ngày hôm qua. Không có Lâm Khinh Ngữ tới, nơi đây chỉ là một mảnh đất bỏ hoang mà thôi.....

(Usain Bolt là một vận động viên điền kinh người Jamaica. Anh là người đang giữ kỷ lục thế vận hội và thế giới ở các nội dung chạy 100 mét với 9,58 giây, 200 mét với 19,19 giây và cùng với các đồng đội chia sẻ kỷ lục ở nội dung chạy 4 x 100 mét tiếp sức với 37,04 giây. Do những thành tích nổi bật trong các nội dung chạy nước rút mà giới truyền thông đã đặt cho anh biệt danh “Bolt tia chớp”).

Hắn đề giọng xuống rồi mở miệng nói: “Còn chạy nữa, tôi sẽ nguyên rửa cô.”

Lại còn có cả chiều nguyên rửa nhau nữa mới kinh chứ!

Nếu giờ đổi lại là lúc bình thường, Lâm Khinh Ngữ sẽ khinh thường quăng sang một bên, nhưng trong khoảng khắc này, cô cảm thấy sự tự chủ của bản thân cũng giống như một cái cây, mọc ra một cái rễ, khó mà nhấc chân bước đi được.

Trong thế giới quan sụp đổ của cô, quay đầu lại là việc rất gian nan.

Cái cây đại thụ vẫn cứ là cái cây đại thụ.

“Lại đây.”

..... Chỉ là cách nói chuyện lạnh lùng quá thôi.

Lâm Khinh Ngữ không chút tình nguyện lê hai chân quay lại, “Cây yêu..... thân?”

Tô Dật An không định trả lời cô, để cô tự mình suy nghĩ, điều đáng sợ nhất với con người chính là mù mờ không rõ, cô càng suy nghĩ, lại càng thấy sợ, hẳn lại càng..... được thể vờn cô trong tiếng hoan hô, càng có thể đổi lại những món nợ từ những lần trước đó.

Hừ, con nhóc láo toét, xem sau này cô còn điên loạn như thế nữa không?

“Cô phát hiện ra tôi.”

Lâm Khinh Ngữ lập tức chấp hai tay lại vãi hai vãi: “Không không, tôi không hề muốn phát hiện ra ngài, hay là chúng ta thương lượng với nhau đi, hôm nay coi như tôi không hề đến đây, sau này tôi cũng sẽ quản lý tuyệt đối hai cái chân của mình, không tới làm phiền ngài nữa..... có được không?”

“Không được.”

“Tại sao chứ?”.

“Tôi cần có một người hầu.”

Hắn nói gì cơ?

Lâm Khinh Ngừ thiếu chút nữa là hét toáng lên bằng giọng điệu chất vấn.

Quý ngài cây yêu này thật sự chẳng biết khách khí là gì thì phải. mở miệng nói cần một người hầu cơ đấy: “Việc này, đại thần à, tôi thì không được đâu, tay chân tôi vụng về lỏng lẻo, cứ hề đụng phải chuyện gì là y như rằng đó là chuyện xấu.”

“Tôi đang thương lượng với cô đấy chắc?” Tô Dật An thờ ơ hỏi lại một câu rất chi là vô lý, lập tức cắt ngang lời cô, “Mỗi ngày sau khi tan học hãy đến đây, dám lười biếng thử xem.”

Hắn còn chưa nói xong, trong đầu Lâm Khinh Ngừ đã tự động vang lên ba chữ “nguyên rùa cô” lạnh lùng hắn nói lúc vừa nãy.

Đây..... đây là thứ tạo nghiệt gì thế này! Vốn dĩ đang yên đang lành đi trên con đường được truyền cảm hứng từ xuyên không tái sinh, giờ lại bị tên Trình Giáo Kim ương ngạnh này biến thành con đường yêu quái huyền huyền. Hồi nhỏ cô chưa được học cách trừ yêu!

Lâm Khinh Ngừ khóc không ra nước mắt: “Ngài..... ngài muốn tôi tới đây làm gì.”

Tô Dật An ngừng một lát: “Quét dọn vệ sinh.”

“Hử?” Giọng điệu nói chuyện này khiến Lâm Khinh Ngừ lập tức có cảm giác, trước đây cái cây yêu này có lẽ là một ông thầy giáo cũng nên!

“Dọn tuyết.”

“Tuyết sẽ tự tan mà.....”

“Không muốn tới hả?”.

Được lắm, cô nghe ra được sự uy hiếp trong giọng điệu của hắn! Vì thế Lâm Khinh Ngừ không có chút tiền đồ gục đầu nói: “Tôi sẽ tới.”

Khó khăn lắm mới biến được thành thân thể đàn ông, sao cô có thể để những chuyện kiểu này khiến tính mạng bản thân xảy ra một tí tẹo sai lầm nào được!

“Ừ.”

Cây thần đại nhân ừ hử xong, thì không nói gì thêm nữa, Lâm Khinh Ngừ tự mình suy nghĩ một lúc, sau đó lại đi vòng quanh cái cây một vòng, trên lớp tuyết dày, chỉ có dấu chân của một mình cô giẫm xung quanh cái cây.

Cuối cùng cô cũng phải từ bỏ, quanh cái cây trụ thui lủi này quả thực không còn ai khác.

“Việc này.....” Trước khi đi, Lâm Khinh Ngừ quyết định giãy dụa thêm lần nữa, “Cho đến giờ, chỉ có tôi có thể nghe thấy ngài nói chuyện? Tại sao lại là tôi?”.

Tô Dật An vớ bừa một câu thoại trong phim điện ảnh: “Vì cô là người được chọn.”

Trong lòng Lâm Khinh Ngừ lén lút mắng thầm một câu mẹ nó chứ, sau đó quay người trở về đi học.

Buổi tối lúc nằm trên giường, Lâm Khinh Ngừ đột nhiên nhớ đến những lời cây yêu đó nói, sau đó đột nhiên bừng tỉnh, người được chọn! Lẽ nào..... để cô tới thế giới này không phải là vì xuyên không gian vượt thời gian, hay thế giới song song gì đó, mà là năng lực của thần linh! Là cái cây yêu đó đưa cô đến đây?

Lâm Khinh Ngừ suy nghĩ suốt cả một đêm, trong lòng thấp thỏm bất an, trần trọc khó ngủ.

Còn Tô Dật An ở trong khu rừng nhỏ tĩnh mịch, lại trải qua một buổi tối dễ chịu nhất từ trước tới nay.

Cứ đợi đấy, những ngày tháng sắp tới vẫn chưa xong đâu.

Ngày thứ tư đến thế giới này, cuối cùng Lâm Khinh Ngừ đã dậy muộn đập đổ công sức của mấy ngày trước. Chu Hưng trâu bò sau khi xuống giường còn chạy tới vỗ vỗ lên mép giường của cô bảo: “Hề hề, cậu có cố gắng cũng chỉ cố gắng được trong ba ngày thôi? Hôm nay không dậy nổi rồi chứ gì?”.

Sau đó Lâm Khinh Ngừ vác đôi mắt gấu trúc bò ra khỏi giường. Sáng sớm nay cô không có tiết, nhưng theo “mệnh lệnh” ngày hôm qua của cây yêu, sáng sớm cô phải đến “cung phụng” nó nhưng Lâm Khinh Ngừ lại không muốn tin rằng chuyện xảy ra hôm qua là thật, vì thế cô cứ ở lì cả buổi sáng

trong phòng ngủ, chẳng đi đâu hết.

Đến buổi chiều, cô phát hiện ra bản thân không hề xảy ra chuyện gì hết! Vì thế lá gan của cô lại lớn thêm tí nữa.

Đợi đến lúc tan học buổi chiều, Lâm Khánh Ngữ cứ suy đi tính lại mãi, cuối cùng vì an nguy của cái mạng nhỏ, cô vẫn đến khu rừng đó.

Tuyết trắng vẫn còn tích tụ trên nền đất, cái cây đại thụ vẫn như cũ. Cô cẩn thận dè dặt dựa gần vào cái cây, thì bỗng nhiên cái cây cất tiếng nói: “Sáng nay cô không đến.”

Lâm Khánh Ngữ hít vào một luồng hơi lạnh, thụt lùi lại sau một bước, nói ra cái có đã nghĩ sẵn trong bụng từ trước đó rồi: “Tôi tôi tôi, tôi sáng nay có tiết học.”

“Sáng nay cô không có tiết học.”

“Có!”.

“Hôm nay là thứ năm, buổi sáng cô không có tiết, ba giờ chiều có hai tiết ở phòng 320, khu B giảng đường số 5.” Lâm Khánh Ngữ tròn mắt há hốc mồm nghe cây yêu nói bằng giọng lạnh lẽo nhưng lại rất trong trẻo, “Lộ trình từ giảng đường đến đây đoán chừng hết mười phút, cảm ơn cô hôm nay đã không đến muộn, việc của buổi sáng, tôi sẽ không so đo với cô nữa. Chỉ là cô hãy nhớ cho kỹ.....”

Lâm Khánh Ngữ nuốt nước bọt, xuất hiện thứ cảm giác vừa sợ hãi vừa xấu hổ giống như đi thi giờ trò mèo bị giáo viên bắt được.....

“Không có lần thứ hai đâu đây.”

Tỏn hỏn mất thôi! Cây yêu này sắp thăng thiên đến nơi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

-Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin để lại lời nhắn.

-Sao em không mở máy đi đâu rồi? Nhận được điện thoại gọi liền cho anh!

5 phút, 10 phút, 15 phút,...

-Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin...

-8 giờ rồi, sao em chưa về?

-Em đang ở đâu? Có đi về khuya cũng nói anh một câu chứ.

Cầm áo khoác, lấy chìa khóa xe,... Vừa ra khỏi cửa, cái dáng người nhỏ nhắn, quen thuộc. Dưới ánh đèn đường mờ nhạt, nhưng sao tàn tạ đến thảm hại... Anh chạy nhào đến, ôm tôi vào lòng, không ai nói gì. Anh bế tôi về nhà, không hỏi, không nói. Chỉ là một quãng đường ngắn, nhưng sao lại trống trải thế, tôi sợ đến phát khóc.

Về tới nhà, anh bế tôi đến sa-lon, ôm tôi không chịu buông.

-Sao? Thế nào? Kể anh nghe nhé!

-Em, lúc tan làm, định xuống nhà xe, mua chút gì cho anh ăn. Đợi anh cùng về, sau đó thì có một đám người chạy xe tới, bịt mắt bắt em vào xe. Sau khi xe khởi động, 15 phút sau, có người bảo bắt nhầm người, họ lại chở em đến căn nhà hoang gần biển, rồi bỏ đi. Có người đánh cá đi ngang cõi trời, giúp em ra khỏi đó. Sau đó em tìm đường về nhà. Điện thoại em rút mất rồi.

Tôi vừa kể vừa khóc, anh lại ôm chặt hơn. Làm tính nhong nhèo bị chiều đến hư tôi tái phát, càng khóc lớn thêm.

-Không sao rồi, có anh ở đây rồi. Không sao nữa, là anh không tốt, là anh không chăm sóc em cẩn thận. Anh xin lỗi, sau này em sẽ không có trường hợp tương tự xảy ra nữa. Đừng khóc nữa nhé!

-Anh...

-Anh đây, không sao rồi. Anh giúp em lấy đồ tắm rồi đi ngủ nhé?

-Mai thứ 7 chúng ta đi biển 1 ngày 1 đêm chịu không?

-Không?

-Dở chừng hả cô nương, chẳng phải thích đi ra đó ăn hải sản sao?

-Thích thì thích nhưng là lúc trước, còn bây giờ có chết em cũng không đi.

-Phi, phi,... Nói bậy nói bạ.

-Hừ, em nói rồi, em không đi. Anh muốn đi thì đi một mình đi.

-Được thôi, anh sẽ đi chung với bạn vậy.

-Con gái hay con trai?

-2 gái, 1 trai.

Tôi dùng dùng bỏ vào phòng khóa cửa, ôm cục tức thay vì ôm gối đi ngủ.

-Mở cửa!

-Không mở. Về phòng anh đi.

Lát sau tôi nghe tiếng chìa khóa mở. ỷ da, quên mất là có chìa khóa dự phòng. Tôi giả vờ trùm chăn, nhắm mắt ngủ,

chỗ bên trái liền lúng xuống, tôi lại nhích qua phải, người bên cạnh lại nhích theo. Cả người bị anh ôm lấy. Im lặng một lát.

-Tại sao em không muốn đi?

-...

-Có phải còn ám ảnh chuyện lần trước không?

-...

-Lần đó là do anh không tốt. Lần này sẽ có anh đi cùng em, không sao!

-...

-Ngủ ngoan nhé, anh về phòng đây.

Tôi xoay qua, giữ anh lại. Thật ra, chuyện lần đó khiến tôi rất sợ, lúc ấy tôi chỉ nghĩ, nếu như tôi chết đi rồi, thì anh phải làm sao? Tôi biết được tình cảm anh dành cho tôi, không đếm được.

-Sao thế? Sợ à, vậy anh ngủ cùng nhé?

-Anh có 2 vé xe lửa đi Hồ Nam (một tỉnh hay thành phố ở Trung Quốc), anh xem rồi, ở đó có công viên quốc gia Trương Gia Giới. Đẹp lắm, cùng đi nhé?

-Ok, lâu lâu đi chơi một lần.

Mấy ngày sau, địa điểm Hồ Nam, vườn quốc gia.

-Đi qua cái cầu ấy mới đi tiếp được.

-Không giỡn chứ?

-Ai thèm giỡn với em.

-Anh đi một mình đi em không đi đâu, vừa cao, vừa dài, muốn hù chết người ta hả?

- Anh đi với em, sợ à?.

- Không, em không đi, anh đi một mình đi, cái cầu còn làm bằng kính trong suốt. Vỡ rồi sao?

- Em bị ngốc à? Người ta đi nhiều như thế!

- Không đi mà.

- Vậy anh sẽ cõng em, còn em nhắm mắt, một chút sẽ qua thôi.

- Ổn không?

- Anh không sao, nhưng em mặc váy, anh không cõng được.

- Anh trụ nổi không? Cầu rất dài.

- Anh không cõng nữa. Anh bế em vậy.

Nói xong, tôi chưa kịp hiểu, anh xốc cả người tôi lên.

- Á... Hay để em đi bộ đi.

- Vì em làm chút có sao đâu. Ôm cho chắc vào.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

- Anh về sớm chút có được không?

- Anh về liền, em sao vậy, không khỏe à?

- Không phải, anh về nha, chạy xe cẩn thận em không sao.

Tiếng cửa mở, nằm trên ghế sa-lon, ngay cả ngồi dậy tôi cũng không ngồi nổi. Anh vừa vào nhà thấy tôi nằm trên sa-lon đổ mồ hôi, thì đã bỏ túi đi làm. Chạy vù đến kế bên.

- Em sao vậy, không khỏe chỗ nào à? Hay bệnh đau dạ dày lại tái phát?

- Em chính là đau dạ dày.

- Anh đi lấy thuốc cho em.

- Hết thuốc rồi.

- Anh đưa em đến bệnh viện.

- Không cần.

- Đau vậy mà còn không cần.

Anh bế tôi đem ra xe. Chạy nhanh đến bệnh viện. Trên xe thì gọi điện tứ tung, nào là bác sĩ, nào là chuyên gia,...

- Cậu nhanh lên chút.

- Biết rồi, có thằng bạn nói khó ở đây, còn lo sao. Các cô đưa cô ấy vào phòng V.I.P đi.

- Nhanh lên chút đi.

- Tôi đã tiêm thuốc rồi, một lát sẽ tỉnh lại.

-Cô ấy thế nào?

-Đạo này cô ấy có phải rất hay đau dạ dày?

-Tôi nghĩ vậy, thuốc ở trong tủ chưa gì đã hết.

-Vợ anh mà anh còn không biết?

-Lúc ở cùng với tôi cô ấy vẫn bình thường.

-Anh bình thường thông minh lắm mà. Sao ngay cả vợ bệnh cũng không biết?

-Là tôi không tốt.

-Được rồi, tình hình cần phải quan sát thêm, chừa chỗ cho anh, không làm phiền hai người nữa.

Tôi ngủ say đến không biết trời trăng gì, lúc thức dậy thì trời đã tối, bàn tay ảm kì lạ.

-Em thức rồi à? Đờ hơn tí nào chưa? Anh đi làm nóng cháo cho em.

-Ồn rồi. Em tự ăn được anh không phải dứt.

-Để anh dứt cho, bây giờ anh thấy rất có lỗi!

-Ừa, lỗi gì?

-Không chăm sóc tốt cho em.

-Không sao, chẳng phải ồn rồi sao.

-Em đang giảm cân?

-Không phải.

-Lúc trưa anh đưa em đi bệnh viện, em nhẹ như bông gòn, còn nhẹ hơn lúc trước.

-Mấy hôm nay em không ăn ngon, không muốn ăn nên mới bị đau. Không muốn anh lo nên em không nói cho anh biết.

-Bộ đồng phục này anh còn giữ sao?

-Em còn giữ không?

-Em còn. Nhưng em con gái giữ lại không sao, chính là mềm lòng, ôn lại kỉ niệm. Anh là con trai giữ lại làm gì?

-Cái này quan trọng với anh.

-Cấp 1 học chung, cấp 2, cấp 3 cũng học chung sao không giữ?

-Lúc đó chỉ là bạn thân, chưa quan trọng, anh có giữ nhưng không cất kĩ. Và lại nhìn xem trên áo này, có chữ kí của em. Một thời để nhớ đó, cái áo này giữ lại không những vì chữ kí của em mà còn là năm đó chúng ta bắt đầu yêu nhau. Quá khứ đẹp như thế tại sao lại phải bỏ đi chứ.

-Anh có phải là con gái không?

-Muốn biết thì thử đi!

-Luu manh.

-Anh, ở trường gửi giấy về, mai sẽ là lễ kỉ niệm thành lập trường, mời chúng ta đến tham dự. Có đi không?

-Tất nhiên là đi rồi, ở đó có mối tình đầu của anh mà.

-Vậy anh tiếp tục hưởng thụ cái gọi là mối tình đầu đi, em ở nhà.

-Em không biết hay giả vờ không biết?

-Cả bốn năm đại học, ngoài em ra, anh còn dính lấy ai sao?

-Đúng nhỉ, như con đĩa dối ấy.

-Ngay cả đi nhà xí anh cũng không đi, để dành thời gian ở cùng với em.

-Anh thật là kinh tởm, đang ăn mà nói đến những thứ đó, làm em lười ăn luôn.

-Em lười ăn vậy để anh nghiêng nát chúng cho em vậy.

-Anh im đi.

-Anh mà im thì cả thế giới này sẽ trở nên im lặng đến đáng sợ.

-Không đâu, em nghĩ họ sẽ cảm ơn anh.

-Em có chết cũng nói không lại anh đâu đồ ngốc, lo mà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hôm ấy tôi gặp ác mộng, giật mình thức dậy, nhìn lên đồng hồ khoảng 5.30. Nhưng sợ quá tôi không thể tiếp tục ngủ, đành mắt dầy chui qua phòng anh. Anh ngủ không khóa cửa, bởi vì sợ tôi nửa đêm đại loại như gặp ác mộng, đau dạ dày,... Anh không ở đây, mới sáng sớm mà đi đâu nhỉ?! Tôi lấy điện thoại gọi nhưng điện thoại lại reo trong phòng. Việc gặp ác mộng lúc này vẫn còn khiến tôi sợ, xúc chấn kên, chui vào bên trong giường của anh. Suy nghĩ vu vơ, nếu như một ngày anh đột ngột biến mất thì cuộc sống của tôi sẽ như thế nào? Sợ rồi lại tiếp tục sợ, thành ra khóc luôn, tại sao bây giờ anh lại không ở đây. Một quá tôi lại tiếp tục ngủ. Sau khi thức dậy thì mùi đồ ăn bay vào mũi tôi, giật mình anh cầm khăn bên cạnh lau mặt cho tôi.

-Mới sáng sớm anh đi đâu vậy?

-Lúc tối em nói muốn ăn há cảo và bánh trứng, nên sáng nay anh dậy sớm xếp hàng mua cho em, nếu không sẽ hết.

-Cho ôm một cái.

-Anh chuyển cả người lên giường ôm lấy tôi.

-Sao thế, sao lại khóc, mặt mũi tèm lem như con mèo, còn làm ướt cả gối anh?

-Em gặp ác mộng..

-Đừng nghĩ nữa, anh ở đây.

-Sau đó em nghĩ nếu như một ngày anh đột nhiên biến mất khỏi cuộc đời em, thì em phải làm sao?

-Không cần nghĩ, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra.

-Lần sau ra ngoài nhớ đem điện thoại.

-Anh biết rồi. Em muốn ngủ thêm chút không? Anh ở đây với em, lát nữa sẽ ăn sáng sau.

-Được.

Hôm nay cả ngày ông trời thất tình, không khí âm đạm, âm u. Tôi bật hết đèn trong nhà, vào bếp nấu thức ăn cho bữa tối. Đang cắt gừng, tiếng cụp một cái cả căn nhà tối đến không thấy đường. Hình như cầu dao bị tắt rồi. Tôi ghét cái thể loại cầu dao này, nhưng anh nói lắp cầu dao này sẽ an toàn hơn, nhờ bị chập điện thì nó sẽ tự cúp tất cả mạch điện trong nhà. Để điện thoại trong phòng mất rồi, mắt tôi đặc biệt yếu trong bóng tối, anh không biết rõ điều này, tôi không muốn nói, sẽ rất phiền. Bỏ con dao xuống, định nhờ ánh lửa nhỏ đi qua tắt bếp, ai nê quơ tay ngay cái nồi đang sôi, thế là bỏng, đổ nồi nước xuống sàn nhà. Không phải là hậu đậu, mà chính xác là không thấy đường. Tay mò theo vách tường đi vào phòng, quên mất có tấm thảm, tiếp tục vấp tấm thảm té. Chưa hết đâu, chói với không điểm tựa. Định ngồi dậy lại đập đầu vào cạnh bàn. Có phải buổi sáng ra đường bước nhầm chân rồi không, hay gặp phải thứ đó đó mà không hay biết? Xuôi đến tận mạng rồi, khi nào anh mới về đây! Mò thấy túi xách, lục tìm điện thoại, cuối cùng cũng

mở được đèn điện thoại, Nghe thấy tiếng chìa khoá mở cửa, tôi như với được cứu tin, không cần điện thoại nữa, chạy ra cửa. Cái bàn để đèn, bị tôi đá trúng, chân đau đến ra nước mắt.

-Sao nhà tối hù vậy vợ?

-Giúp em với.

-Sao vậy, em ở đâu? Anh bật đèn pin đã... Sao em lại ngồi ở đây.

-Em té, cúp điện rồi.

-Anh giúp em lên ghế, đợi anh. Chắc là mưa.

5 phút sau.

-Để em giúp anh cởi áo khoác trước đã.

-Không cần, em ngồi đi.

-Đau.

-Ở đâu?

-Nói nhỏ vậy mà cũng nghe hả?

-Anh xem. Sao lại bị như vậy, đầu thì chảy máu, tay thì phỏng. Để anh lấy đồ sơ cứu cho em.

Tôi nhanh chóng kéo cái váy ở nhà che đầu gối bị bầm một phần.

-Anh sơ cứu cho em. Còn chỗ nào bị thương không?

-Không, hết rồi. Nhưng trong bếp rất bẩn.

-Được rồi, để đây anh dọn cho. Còn cơm tối, anh chuẩn bị cho.

15 phút sau.

-Anh xong chưa? Em đói bụng.

-Được rồi vào ăn cơm.

-Em vào liền.

Chân tôi rất đau, nhưng nếu ngồi đây thì anh sẽ nghi ngờ. Chịu đau đi vào bếp. Sau khi ăn xong, tôi đuổi anh đi tắm,

tôi sẽ rửa chén. Đi cả nhắc đến bồn rửa vài cái chén, nhanh chóng đi trở về phòng. Đang đi bị anh nhất lên, bế về phòng.

-Chân em bị gì?

-Không bị gì.

-Kéo cái váy lên.

Tôi chần chừ, không muốn kéo.

-Nhanh!

-Kéo thì kéo, sao anh nạt em.

-Ngoan. Bị thế tại sao không nói. Em có phải ăn gan hùm rồi không, dám lừa anh. Nằm im đi.

-Mưa rồi.

-Tối nay em muốn ngủ phòng anh hay phòng em?

-Tất nhiên là phòng em, sao phải qua phòng anh. Phòng anh, anh ngủ, phòng em, em ngủ.

-Nhưng tối nay sẽ có sấm.

-Kệ đi.

“Rầm...” Không phải là có sấm sét như anh nói chứ. Tôi ôm gối nhanh chóng chạy qua phòng anh, chui vào trong chăn. Anh quya sang như thường lệ.

-Có phải bị dọa rồi không?

-...

-Anh đã nói rồi mà không tin. Phải cho em bị một lần mới biết sợ. Ngủ đi, một chút sẽ hết. Em xem tim em kia, như bị lọt ra ngoài.

Có một lần đi xem phim, lúc vào phòng, anh một tay nắm tôi, một tay cầm hộp bắp rang. Lúc đi lên cầu thang, có một bóng đèn led bị hư, tôi không thấy bất thang vấp phải.

-Em có phải bệnh hậu đậu không?

-Em không thấy đường đi.

-Cầm hộp bắp cẩn thận vào, không là em sẽ không có gì ăn đấy.

-Anh làm trò gì nữa thế.

-Em như thế nữa sẽ té dài dài, anh bế em đi cho nhanh.

Cả cái rạp nhìn tôi như người ngoài hành tinh.

Đang ngủ tại sao lại một thế nhĩ. Đạo này tần suất chui qua phòng anh hình như hơi bị nhiều.

-Anh...

-Sao không ngủ?

Chắc anh cảm nhận được cơ thể tôi đang nóng dần lên, anh ngồi dậy bật đèn, không biết có bị dọa cho không. Anh lấy tôi

dậy nhưng không dậy nổi. Lát sau, cảm giác được trong miệng có vị đắng của thuốc được nghiền nhuyễn và nước đưa vào miệng tôi. Cảm giác được anh ôm còn ấm áp hơn trùm thêm một cái chăn.[/size]

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương cuối (Thượng)

Hai nhà đã quyết định, tổ chức đám cưới vào mùa thu năm nay. Anh ấy cầu hôn tôi, tất nhiên là đồng ý liền rồi. Sau khi kết hôn, chúng tôi ngủ chung một phòng, cho dù có chiến tranh lạnh cũng ngủ chung một phòng.

-Nè, em cho dù có giận thì cũng ngủ ở đây đi. Anh xuống đất ngủ cho.

Đó đó đại loại là vậy. Đến khuya thì lại bò lên giường.

-Nè, anh muốn mấy đứa con hả?

-Chưa muốn. Em còn nhỏ quá.

-Em bằng tuổi anh, nhỏ gì nữa.

-Bao nhiêu cũng được, em muốn bao nhiêu, thì sinh bấy nhiêu. Sợ em cực thôi.

-Không cực.

-Được không đây?

-Không vấn đề.

-Em đang gọi ý, quyến rũ anh sao?

-Không có, tha cho em đi.

-Kết hôn rồi tha gì hả? Nhìn chỉ muốn ăn thịt em.

-Đừng ép em.

-Được rồi, anh còn không hiểu em sao. Anh thật sự chưa muốn có con, vừa kết hôn, tận hưởng trước đã.

Cuộc sống yên bình trôi qua, chẳng có gì nghiêm trọng xảy ra. Cho tới một hôm, đang làm việc sau đó tôi lên nộp báo cáo. Sáng giờ bụng tôi rất đau, nhưng không đau đến như vậy. Bây giờ lại đau quặn lên, ngất luôn ở cửa phòng anh. Phần dưới tôi cảm giác được sự ẩm ướt phía dưới đang chảy dài xuống chân. Tiếng hét thất thanh của cô thư ký, gương mặt của anh dần mờ đi trước mắt, rồi liệm đi.

Sau khi tỉnh dậy, người đầu tiên ngồi bên cạnh luôn là anh. Ba mẹ vừa về. Anh mắt anh nhìn vào rất buồn. Tôi hỏi thì

nói là sợ tôi có mệnh hệ gì thôi, sau đó thì đi mua cháo. Tôi đi lòng vòng trong phòng bệnh. Con quỷ bạn thân của tôi, quăng bọc trái cây lên giường, chạy đến ôm tôi tất cả động tác như cuồng phong cuốn lá vụn. Nhào vào ôm lấy tôi khóc lóc như đưa đám, còn tôi thì không hiểu gì hết, chẳng phải tôi còn chẳng đứng đây sao? Không hiểu tại sao hôm nay mỗi người lại kì quái quái như thế. Bác sĩ đến kéo nó ra.

-Em ồn ào chết đi được, người bệnh cần phải nghỉ ngơi.

-Anh im đi, biết gì mà nói.

Sở dĩ nó dám nạt lại là bởi vì hai đứa là vợ chồng. Nó là bạn thân tôi, tên bác sĩ lại là bạn thân chồng tôi, kiêm bác sĩ điều trị cho tôi.

Anh ta im lặng viết viết gì đó vào bản kiểm tra sức khỏe, tôi hỏi về tình trạng sức khỏe thì anh ta nói ổn rồi không sao, chỉ là đau dạ dày. Không sao thì tại sao hôm nay ai cũng quái như thế? Kề thì ỉ ôi, kề thì nhìn mặt như đưa đám. Đang nói chuyện với nhau vui vẻ thì anh mua cháo về, đem đồ ra bát, định dâng từng muỗng cho tôi, nhưng tôi không cần nên lôi kéo 2 tên kia ra ngoài nói chuyện. Tôi tất nhiên là rất tò mò, cầm tô cháo ấm nóng, lén lút áp tai vào như kẻ trộm, vừa nghe vừa ăn.

-Chuyện ấy hai người đừng nói với cô ấy, tôi không muốn cô ấy buồn. anh ấy lên tiếng trước.

-Nhưng cũng không giấu được lâu đâu. bạn thân tôi cũng nói.

-Giấu được bao lâu thì giấu. Bác sĩ giấu bệnh nhân chuyện bệnh tình của họ thì chắc chắn là vấn đề sức khỏe tôi

không ổn rồi.

-Đúng vậy cô ấy mà biết thì cô ấy sẽ không ăn. Không ăn thì sẽ đau dạ dày bệnh tình càng thêm nghiêm trọng.

-Nhưng tôi không muốn giấu bạn thân mình, các người cũng biết chúng tôi như chị em mà.

-Tôi cũng không muốn giấu, nhưng tôi thật sự không muốn cô ấy nghĩ nhiều. Tất cả đều tại tôi ngay cả cô ấy có thai cũng không biết.

Cười toe tét nghĩ, tôi có 1 thai thì nên vui mới đúng chứ, tại sao mặt ai cũng như đi đưa đám vậy.

-Anh đừng buồn nữa, cái thai ấy chỉ mới 2 tháng. Là tử cung của cô ấy có vấn đề, chúng ta không phát hiện kịp thời nên mới mất đứa bé. E là từ nay về sau, khó có thể mang thai thêm lần nữa.

Tôi nghe đến đoạn này, lỗ tai ư đi, nước mắt rớt trong vô thức, tô cháo rơi xuống vỡ tan tành như trái tim tôi hiện giờ,

nhanh chóng khóa cửa lại để không ai thấy tình trạng của tôi hiện giờ. Tại sao lại giấu tôi chuyện lớn như thế chứ? Ở ngoài có lẽ nghe được động tĩnh, cửa bị khóa nên đâm rầm rầm vào cánh cửa vô tội. Tôi chạy vào toilet, ngồi trong góc khóc đến ko thở được. không lâu sau, cánh cửa phòng được mở, họ lục tung cả phòng cũng không thấy tôi, đến mở thử cửa toilet mới biết tôi trong đó, nhất quyết không mở cửa, không hề nửa lời. Tất nhiên là tôi biết trốn không thoát, ở bệnh viện họ sẽ có chìa khóa các phòng. Cửa kêu lạch cạch, tôi quay lên lấy con dao gọt trái cây.

-Các người tránh xa tôi ra.

-Em bỏ dao xuống, cẩn thận, nghe anh nói đã.

-Nếu như ai tiến đến, tôi chết cho mấy người coi, đi ra ngoài, nhanh.

-Em nghe anh nói, từ từ, bình tĩnh lại, đừng hét lên sẽ bị đau họng.

-Đừng nói nữa đi ra ngoài.

Tôi nhắm mắt hét lên. Do sợ suýt của mình, 1 giây sau, tên bác sĩ kia đã làm tôi rơi cây dao, gọi y tá.

-Đừng làm nó đau.

Con bạn chỉ cốt la lên, tên bác sĩ sau đó nói một lèo.

-Tiêm thuốc mê đi, để cô ấy bình tĩnh lại. Kêu y tá sắp xếp một phòng V.I.P khác.

Anh ấy đến đỡ tôi, mang sang một phòng khác, thay cho tôi bộ đồ ngủ khác. Sau khi dậy vẫn là anh ngồi đối diện, tôi xoay lưng lại với anh.

-Tại sao các người không nói với tôi, trả con lại cho tôi đi?

-Chính vì sợ em sẽ như thế này, em nghĩ anh can đảm nhìn thấy sao?

-Anh buông tôi ra, đi ra ngoài.

-Em nghe anh...

-Anh làm ơn đi, tôi muốn một mình.

-Anh không thể để em một mình.

-Nếu vậy anh im đi.

Tôi lìm lìm, tại sao mọi chuyện lại như vậy? Từ đầu đến cuối đầu phải lỗi của mọi người, mà lại làm lớn chuyện như

vậy. Người buồn nhất cũng là anh. Làm cho ai cũng mệt mỏi, cả anh ấy cũng phải trực cạnh bên, với tính tình của anh ấy mình không ăn, anh ấy cũng ăn không vào. Anh thì thăm.

-Anh ngay cả vợ có thai cũng không biết, đúng là đồ vô dụng. Không chăm sóc cẩn thận cho em. Anh không nói bởi vì anh biết, em sẽ như thế này. Anh còn không biết em nghĩ gì sao, chính là sợ em sẽ phản ứng như vậy. Anh không cách nào ngăn em hay làm tổn thương em được. Anh xin lỗi.

Vai tôi run lên, không kìm chế được khóc thành tiếng, anh nắm tay tôi, cả 2 im lặng, chỉ im lặng. Không lâu sau, tôi được xuất viện.

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương cuối (Hạ)

-Anh sắp xếp đồ rồi. Anh đưa em về.

-...

-Em thấy đỡ hơn tí nào chưa?

-...

-Chúng ta đi thôi.

Trên đường về, cũng chỉ một mình anh nói chuyện, tôi chỉ nhìn ra cửa sổ. Chuyện lúc đó tôi không thể nào quên được. Không có tâm trạng nói chuyện, anh cũng không trách móc tôi.

-Anh dìu em vào phòng chúng ta nghỉ ngơi.

-Phòng em

-Được, được. Em ngủ chút đi, anh đi xếp lại đồ rồi nấu chút cháo cho em.

-...

-Ăn cháo trước đã, uống thuốc sau đó ngủ tiếp.

-Không ăn.

-Ăn chút đã.

-Không muốn ăn.

-Ăn thì mới uống thuốc được. Ngoan, ăn một ít cũng được.

-...

-Có muốn ăn nữa không?

-No rồi.

-Được rồi, anh lấy thuốc cho em.

-...

-Anh ở đây với em.

-Về phòng anh đi.

-Không được anh phải chăm sóc em.

-Ngày mai, có thể về mẹ không?

-Em muốn về, anh sẽ đưa em về. Em muốn về bao nhiêu ngày?

-Lâu.

-Ngủ đi, anh đi sắp đồ cho em.

Nằm đó nhắm mắt, nhưng không thể ngủ, gần đến tận sáng, lịm dim được một lúc thì nghe tiếng lụp cụp sau bếp. Trời chưa sáng mà, đứng dậy đi vào bếp. Thấy anh gục trên bàn, nồi cháo đang sôi, tôi nhanh chóng bước tới tắt nồi, là cháo cá, canh xương. Xem ra là đêm qua ngủ không ngon rồi.

-Em, sao lại ra đây.

-Không ngủ được.

-Vậy ăn chút cháo nhé, anh làm cho em một bát.

-Không đói.

-Không đói cũng ăn một ít.

-...

-Em ngủ thêm chút nữa, anh đưa đi nhé.

-...

Giờ này còn sớm, nếu đi thì sẽ gây phiền cho nhà bên kia. Cho dù không ngủ được thì cũng xem tivi đỡ vậy. Nằm chút mà trời đã sáng, anh rót ly nước đưa đến trước mặt.

-Em uống chút nước, chuẩn bị, anh đi làm ít cháo cho em mang theo.

-...

Sau khi về nhà mẹ, anh đem đồ về phòng, tôi nói vài câu với cha mẹ rồi cũng lên phòng nằm. Mấy hôm nay vì chăm sóc tôi mà anh giao toàn bộ cho thư kí, chỉ làm việc qua điện thoại. Tôi leo lên giường nằm, anh cũng leo lên giường.

-Không đi làm?

-Không đi, khi nào em ổn thì anh sẽ đi.

-...

Thời gian trôi, tâm trạng tôi cũng dần dần ổn định lại. Mọi thứ cũng dần dần đi vào quỹ đạo. 2 năm có lẽ quây đủ rồi. Suy nghĩ thông suốt, không sinh con được thì xin con nuôi.

Trời không phụ lòng người, cuối cùng tôi cũng có thể mang thai, cả nhà lớn nhỏ đều vui mừng. Cho dù là con gái, hay con trai đều được.

-Nhìn anh sao buồn vậy?

-Thương em

-Từ khi nào mà thương em với buồn liên quan vậy.

-Em sẽ rất mệt, bụng em không tốt.

-Không sao.

-Cũng đúng, em chỉ cần sinh, còn anh sẽ chăm con.

-Thuê người cũng được mà, còn chuyện công ty ai lo?

-Anh không muốn, tự mình chăm sóc sẽ kĩ hơn. Cả nhà ba người sẽ cùng đi công viên, đi siêu thị, đi chơi cùng nhau.

-Ý hay, nhưng em vẫn nghe mùi chua chua ở đây, rốt cuộc anh muốn gì?

-Được rồi, anh thừa nhận. Em sinh con rồi sẽ có người giành em với anh.

-Anh bị ngốc không, ghen với con?

-Anh thấy anh ghen rất đúng mà, hay là như em nói đi, thuê người vậy.

-Thuê cái đầu anh, anh chăm đi.

-Được rồi, nghe theo em vậy.

1 năm sau, nhà có thêm một người đúng là vui hẳn.

-Gọi ba đi con, ba, ba.

-Ma, ma,...

-Ma cái gì chứ, ở đây làm gì có ma.

-Anh bị ngốc à? Nó gọi em đấy.

-Tại sao lại gọi em, trong khi anh ngồi ở đây với nó?

Tối ngủ thì nhóc lại khóc nhai lên. Tôi ngồi dậy xem, anh lại ấn tôi trở lại.

-Ngủ đi, anh vỗ cho.

-Ma, ma.

-Suyt, ngoan, ngủ đi. Mẹ con mệt rồi, ngủ ngoan, mai ba cho đi chơi.

Nhóc con càng lớn càng thông minh, cho ngủ riêng một phòng. Tự dậy đi tiểu, không khóc đêm nữa, ngoan ngoãn ngủ đúng giờ. Nhớ mấy ngày đầu, nhóc mới dọn qua phòng, còn chưa quen, đêm nào cũng chui vào phòng nằm giữa, nửa đêm ngủ say bị ba nó bế qua bên cạnh.

-Nhóc con, dám tranh mẹ với ta, nằm qua một bên đi, người quậy như thế thì mẹ mi sẽ không ngủ được, biết không?[/size]

Bạn đang đọc truyện *Ngọt Đến Chết Ruồi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

